

Ændringsforslag, og jeg tror at kunne gaa ud fra, at det vil ikke være særdeles mange af det høje Tings ærede Medlemmer, der under det overvældende Arbejde, som har paahvilet dem i den senere Tid, have været i Stand til at gennemgaa dette Lovforslag, at gennemgaa Betænkningen, at sætte sig nøje ind i den hele Materie og efter en saadan Granskning af Sagen at tage Standpunkt i den. Der har heller ikke været nogen Fristelse for Mindretallet til at sige, hvad det har at sige i Betænkningen, altsaa at skrive for sit Bedkommende en udførlig Betænkning. Thi man kan jo ikke være blind for, at man ikke har kunnet paaregne, at hvad man i saa Henseende skrev, vilde blive læst i noget smudseligt Omfang af ærede Medlemmer. Mindretallet har derfor foretrukket at fremføre, hvad det har at fremføre, angaaende Lovens mundtlig her i Salen, hvor der jo allensals er indrømmet den fornødne Tid dertil.

S og for sig maa jeg anse det for urigtigt nu at forsøge at gennemføre et Lovforslag af saa stor Rækkevidde, af saa stor Betydning, som nærværende under de Forhold, som foreligge, hvor det næppe kan tiltrække sig tilstrækkelig Opmærksomhed hos de ærede Medlemmer af Tinget, selv om disse gerne ville, fordi de ligesom ikke have Tid dertil. Man maa jo erindre, at dette Lovforslag drejer sig om meget store Interesser, her er Tale om Tvangsauktioner ikke blot over Løsøre, men over faste Ejendomme, altsaa over ganske betydelige Værdier. Det er meget store Interesser, som dette Forslag tilfigter at lovgive om, og det turde da i sig selv være et naturligt Ønske og en naturlig Fordring, at en saa vigtig, omfattende Materie ikke nu paa Slutningen af Samlingen førtes igennem, jeg kunde næsten sige jagedes igennem paa et Tidspunkt, hvor det ikke er muligt for Medlemmer, i det mindste for de fleste af Tingets Medlemmer at følge dem med Interesse og at ofre dem den Tid, som de ellers gerne vilde. Allerede af den Grund maatte jeg anse det for rigtigt, at man, i det mindste i denne Samling lod dette Lovforslag hvile, for at man kunde komme til i en kommende Samling eventuelt at behandle det med mere Ro paa en Tid, hvor Medlemmerne mere kunde ofre deres Kræfter dertil, hvor de ikke ere saa distraherede af mange andre Ting, at man maa sige, at de formelig ikke kunne overkomme det saadan som nu. Man, er i det mindste i Udvalget og vistnok ogsaa fra de fleste andre Sider, som have beskæftiget sig med denne Sag, enig om, at vor Lovgivning angaaende Tvangsauktioner, navnlig

forsaavidt angaar faste Ejendomme, trænger til adskillige Forbedringer, og disse Forbedringer, som man hovedsagelig har haft Bemærket rettet paa, ere nævnte med saa Ord. Det er en bedre Opførelse af de Omkostninger, som den høistbydende skal betale foruden den Købesum, som hans Bud omfatter. Det har naturligvis sin store Interesse for den høistbydende at vide, hvad det egentlig er, han kommer til at betale, i det mindste saa tilnærmelsesvis som muligt, og det er ogsaa rigtigt efter min Mening, naar det er sagt, at det kan afstrække en høistbydende fra at byde saa meget, som han ellers vilde, naar han ikke kan beregne, hvor stor en Suite Omkostninger det er, han skal betale foruden det, han byder paa selve Ejendommen. Om man nu, med den Forandring, som ifølge Udvalgets Flertals Forslag er foretaget i Lovforslagets oprindelige Tekst, vil opnaa noget stort paa dette Omraade, skal jeg lade være usagt. Meningen er jo imidlertid den, at man saa nær som muligt skal opgibe de Omkostninger, som Køberen vil komme til at betale ved Siden af Købesummen, og naar Udvalgets Flertal nu har foreslaaet, og det er vedtaget i det høje Ting, at man skal sætte et Maximum, havde den meget ærede Minister vistnok fuldkommen Ret — i det mindste efter min Opfattelse — naar han dertil bemærkede, at det siger ikke meget, for et saadant Maximum kommer man jo, da man ikke nøjagtig kan opgibe det — det er umuligt, deri har han Ret — til at sætte saa højt, at bedkommende, der er interesseret deri, i alt Fald bliver dækket, saa jeg skal lade det være usagt, hvorvidt det Ændringsforslag, som blev vedtaget i den Retning til 2den Behandling er en Forbedring eller ikke, men det er mig ogsaa mindre om at gøre, det lægger jeg mindre Vægt paa. Jeg skal dog lejlighedsvis hertil bemærke, at det er jo en Nødvendighed, saaledes som den meget ærede Minister gjorde opmærksom paa, at sætte Maximum højt, for efter Panteobligationerne vil det jo altid være saa, at vedkommende Kreditor kan forlange skadesløs Dækning, og man maa altsaa sætte det saa højt, at han kan være sikker paa at være skadesløs. Det vil ikke være forsvareligt og i Strid med Obligationernes Indhold og hans derved hjemlede Ret at sætte det anderledes. Det er altsaa det ene, som man er enig om er ønskeligt, at Auktionslovgivningen med Hensyn til faste Ejendomme kunde undergaa den Forbedring, at en bedre Opførelse af Omkostninger, end mange Gange hidtil finder Sted, blev opgivet ved Auktionsens Afholdelse. Et andet Punkt, som man